

Výkon bytí

Jakkoli důležité jsou tzv. setrvačnosti, bytí žádného (pravého) jsoucna nemůže být založeno na setrvačnostech (ani nemůže být setrvačnostmi udržováno), nýbrž představuje vždycky jen „materiál“, jehož si může a musí subjekt-událost používat ke svému bytí, tj. k výkonu (vykonávání) svého bytí. Je tomu tak především proto, že setrvačnosti nejsou ničím „samozřejmým“, ale že mají tendenci se rozkládat, upadat, „stárnout“, takže samy musí být aktivně udržovány. V tom smyslu vůbec nejde o nějaký „mrtvý materiál“, o nějakou dobu stavebních kamenů, kterých je ke stavbě jen použito, ale které zůstávají vůči stavbě zcela pasivní. Míra zapojení setrvačností do složitějších, komplexnějších událostí-celků je ovšem různá; jinak je zapojena buňka do orgánu a do celého těla (které je jen relativním celkem), a jinak je zapojena třeba organela do (relativního) celku buňky, a docela jiné je zase zapojení atomu do jednoduché nebo i složitější molekuly. Každý „celek“ (i relativní celek – ale ve skutečnosti je každý celek jen relativní, není „dán“, nýbrž musí být ustaven a zejména udržován) musí aktivně vykonávat své „bytí“, i když v tomto výkonu musí mít nadále své místo a svou funkci i mnoho nižších celků (sub-celků), které také musí své „bytí“ (tj. podřízené, „angažované“ bytí, sub-bytí) rovněž aktivně vykonávat, i když s významným ohledem na celkové bytí, bytí vyššího celku.

(Písek, 110320-2.)